

[Gustav Pedersen.]

ligt forhøjet, vi har udnyttet de indirekte Afgifter, som det er forsvarligt, og følgende maa vi nu gøre det klart for Befolkningen, at der skal betales de Beløb, der er nødvendige, efter de Regler, som man nu engang beskatter efter i den direkte Beskatning.

Det er altsaa den Stilling, som vi har taget til hele Skattekomplekset i al Almindelighed, og da det nu engang er saadan, at der ikke ligger nogen Beskyttelse i det og, saa vidt jeg kan skønne — men jeg indrømmer, at det er Ting, som vi kan komme tilbage til i et Udvalg —, heller ikke afgørende merkantile Forhold, som skulde give denne Lov en Særstilling frem for de øvrige Afgiftslove, maa jeg for mit eget Vedkommende tage Forbehold over for Lovforslagets Gennemførelse. Alene af den Grund finder jeg ingen Anledning til at gaa særlig stærkt i Enkeltheder. Der kunde maaske nok være adskillige af de Tariffer, der falder ind under Forhøjelsen, som der kunde være Grund til at se nærmere paa, men naar vi i al Almindelighed er betænkelige ved at udvide de indirekte Skatter, kan jeg for mit Vedkommende ikke anse det for nødvendigt, i hvert Fald ikke ved første Behandling, at gaa i Enkeltheder med Hensyn til Tarifferne.

Der er dog et Par Spørgsmaal, som jeg synes der er Grund til at rejse. Der er for det første den Bestemmelse, som er omtalt i Bemærkningerne, og som vedrører Forhøjelsen af Satserne for Pelskind og Buntmagerarbejde fra 20 pCt. til 50 pCt. af Værdien og for Klædningsstykker i Forbindelse med Pelsværk fra 30 pCt. til 50 pCt. Jeg ved ikke og kan selvfølgelig ikke vide, om den højtærede Finansminister anser Pelsværk for at være en særlig ondartet Luksus. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at der i visse Kredse af Befolkningen hersker den samme Misforstaaelse over for Problemet Pelsværk, som der i gamle Dage var over for Spørgsmaalet Silkestrømper. I den Overgangstid, hvor Silkestrømper fra at være en raffineret Luksusartikel for Feinschmeckere eller Velhavere gik over til at blive en almindelig Industriartikel til Masseforbrug, var der en ikke ringe Forargelse over, at mindrebemidlede tillod sig den Luksus at anvende Silkestrømper. Jeg tror, at der er noget af den sam-

me Overgangsvanskelighed i Forbindelse med Spørgsmaalet Pelsværk. Pelsværk kan selvfølgelig være Luksus af den mest deciderede Karakter og ligge i en Pristklasse, hvor det som Forbrugsartikel overhovedet ikke interesserer den almindelige Befolkning. Men det kan ogsaa være et ganske almindeligt Industriprodukt, som gennem lange Tider er indgaaet i det almindelige Forbrug uden at være særlig luksuspræget. Naar man tager i Betragtning, hvad der efterhaanden anvendes af Skind af industriopdrættede Pelsdyr i Tekstilhandelen, tror jeg, det er berettiget at sige, at her er der ikke længere Tale om et Særforhold. En anden Sag er det, hvis man kan skille de deciderede Luksusartikler fra, det kan vi se paa; men til Gengæld tror jeg ikke, at der i saa Tilfælde vil ligge saa forfærdelig mange Penge til den højtærede Finansminister i det. Hvis den almindelige Anvendelse af Pelsværk i Tekstilfabrikationen og Tekstilhandelen skal betragtes under Synsvinklen Luksus, vil jeg i hvert Fald for mit Vedkommende tage Forbehold.

Men jeg synes, det bliver endnu mere grelt, naar man kommer til Spørgsmaalet Klædningsstykker i Forbindelse med Pelsværk. Det vil altsaa sige, at en ganske almindelig Frakke, hvis der er en Smule Skind paa den — det kan være til Pynt, og det kan være for paa en eller anden Maade at forbedre den —, skal ind under en Toldbeskatning, som i høj Grad bærer Præg af Luksussatser. Der kan ogsaa her være Tilfælde, hvor der er Tale om Luksus, men jeg er tilbøjelig til at tro, at langt den overvejende Del af det Salg, der foregaar paa denne Konto, i Virkeligheden drejer sig om ganske almindelige Forbrugsartikler, som der absolut ikke er nogen Anledning til at sætte op i en højere Toldsats. Men dertil kommer saa noget, som vi Gang paa Gang er stødt paa i Toldforhandlingerne, nemlig det urimelige Forhold, der fremkommer, naar en Vare under en eller anden Form har faaet tilsat et Stof, der, hvis det anvendes alene, betragtes som Luksus. Der er jo den ene Gang efter den anden under Toldforhandlingerne blevet præsenteret for os Varer, som var ganske almindelige Nødvendighedsartikler, Varer, som der ikke paa nogen Maade var Grund til at kalde Luksus, men under